

[Birthe Rønn Hornbech]

Ministeren vil indvende, at der blev foretaget rettelser undervejs under hensyn til høringssvarene. Men de deputationer, der har haft foretræde for Kirkeudvalget, har med al ønskelig tydelighed vist, at lovforslaget ikke er ønsket – langt mindre er blevet til efter et folkeligt pres.

Deputationerne har tillige vist, at de indvendinger, som vi i Venstre anførte under førstebehandlingen, deles af dem, der har med menighedsrådsarbejde at gøre.

Det har været helt gennemgående i henvendelserne til Kirkeudvalget, at ingen har bedt om dette lovforslag. Det er som anført af flere biskopper bureaukratisk. Og for at dette skal stå helt klart for kommende slægter, er henvendelserne blevet optrykt i betænkningen, så ingen kan være i tvivl om, at ministeren i denne sag på pavelig vis forsøger at tale ex cathedra.

Udsæt loven, den haster ikke! Sådan lyder det i flere henvendelser. Den anbefaling har flere partier givet ministeren, og sådan har et par lederskribenter skrevet.

Så sent som for få dage siden kunne man i Menighedsrådsforeningens blad læse, at man bad Kirkeudvalget om udsættelse og på et møde hos ministeren anførte, at lovforslaget burde udsættes.

Hvad der haster, har vi ikke fået svar på. Men vi har fået slået fast, at ministeren ikke lytter til folket og ikke til os og andre partier. Ministeren har ganske enkelt ikke bestået den parlamentariske svendep prøve.

Men denne mangel på lyst til at lytte til et større mindretal i Folketinget og den manglende lyst til at lytte til de folkelige røster er helt i overensstemmelse med lovforslagets indhold. Det er udtryk for lyst til magt, for statskirke, forvaltningskirke. Lovforslaget er udtryk for centralisering og bureaukratisering, det er ufolkeligt, det er unødvendigt, og det leder tanken hen på meget gamle dage med meget gammeldags lederstil og meget gammeldags lovgivning.

Det hovedsynspunkt, der skal bære lovforslaget igennem, er ifølge ministerens bemærkninger ønsket om mere åbenhed.

Venstre er for åbenhed, men vi mener som flere deputationer, at ministerens forslag om tvungne åbne rådsmøder medfører lukkethed. Vi ved jo, hvordan det er herinde: De vigtige

sager forhandles i lukkede udvalgsmøder. Sådan vil det også gå i menighedsrådsarbejdet.

Den minister, som altså ønsker at gennemtvunge dette lovforslag, har selv udtalt til Berlingske Tidende, at han forventer, at der kommer én eller to personer til de åbne møder. I øvrigt har de åbne møder jo ikke et hak med demokrati at gøre. Tilhørerne kan ikke diskutere med rådsmedlemmer, som de kan til et menighedsmøde, sådan som Venstre har foreslået.

Jeg kan i øvrigt hilse og sige, at man ude i de små sogne udmærket kan finde ud af åbenhed og følge med, uden at lovgivningsmagten behøver at foreskrive åbne møder. Langt fra de støvede ministerielle kontorer taler man sammen, og er man utilfreds, skal det nok vise sig ved næste valg.

Forslaget osrer langt væk af, at formaliteten er blevet vigtigere end realiteten. Paragraffen er åbenbart blevet vigtigere for ministeren end livet, sæd og skik i de små sogne.

Vi er i Venstre imod forslagets ændringer, og vi ville helst stemme imod, men da ministeren jo ikke blot har ønsket at foretage omfattende ændringer, men også har omskrevet selv de mest uskyldige bestemmelser, fremtræder lovforslaget i sin form som en ny lov.

Da vi som I.C. Christensens efterkommere fortsat mener, at den danske folkekirke bør bygge på sognemenighederne og menighedsrådsdemokratiet, kan vi ikke stemme imod. Vi vil undlade at stemme.

Ud over disse principielle ideer om sognemenigheder og menighedsråd ønsker vi i Venstre folkevalgte præster og biskopper. Vi ved godt, at der lyder røster fra Frederiksholms Kanal om, at det er et problem at være folkevalgt og tjenestemand på én gang. Dertil er svaret, at det muligvis er et problem for jurister. Det er måske også derfor, at ministeren ønskede stemmeretten afskaffet for præster i menighedsråd. Dette blev dog indskrænket til nogle få områder, men vi har altså fået ministerens inderste ønsker at vide og ved, hvad vi kan vente.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at stemmeretten jo ikke er en tilfældighed. Den afspejler det karakteristiske ved en luthersk forståelse af præstegerningen, nemlig at præsten er valgt og kaldet af menigheden. Præsten skal være som en af menigheden, men med den særlige opga-